Раз у Гавірате жила собі молодиця, яка з ранку до вечора тільки те й робила, що рахувала, хто скільки разів чхнув, і розказувала про те своїм подругам.

— Аптекар чхнув аж сім разів,— розповідала молодиця.

— Та невже?

— Нехай мене лиха година поб'є, якщо брешу. Він чхав перед самісіньким обідом, за п'ять хвилин до дванадцятої.

Галу-балу і нарешті добалакалися до того, що начебто аптекар доливає води в рицину.

— А священик чхнув аж чотирнадцять разів,— розповідала молодиця, зашарівшись від запалу.

— А ти, бува, не помилилася?

— Нехай мене лиха година поб'є, коли я хоч одного пчиха недочула.

— Ой лишенько, що ж воно буде?

Галу-балу і добалакались до того, що начебто священик наливає забагато олії в салат.

Одного разу молодиця привела гурт подруг (було їх семеро) під вікна синьйора Деліо підслуховувати. Та синьйор Деліо не чхав, зовсім, бо не нюхав табаки і не застудився.

— Хоч би раз чхнув,— сказала молодиця.— Тут щось та є.

— Напевно є,— підтакнули подруги.

Синьйор Деліо цю розмову почув, узяв добру жменю перцю, зарядив пульверизатор, яким мух труїв, і непомітно дмухнув перцем за вікно.

— Апчхи! — чхнула молодиця.

— Апчхи! Апчхи! —зачхали її подруги.

Пчиханню не було кінця.

— Найбільше разів чхнула я,— заявила молодиця.

— Ні, ми більше,— заперечили подруги.

І вчепились вони одна одній у коси, лупцювали одна одну і вздовж і впоперек, рвали одяг і навіть зуби там погубили.

Після тої пригоди молодиця перестала точити ляси із своїми кумасями, а купила собі записну книжечку та олівець і ставила хрестик, коли хтось чхав.

Коли вона вмерла, люди побачили, скільки в книжечці хрестиків понаставляно, й сказали:

— Дивіться, кожне своє добре діло вона відзначала хрестиком. Чимало добра зробила небіжчиця! Кому-кому, а їй пряма дорога в рай.